

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 243. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358639616/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

vilde og kunde, og brød med Fasthed og Udholdenhed de Ideer og Synsmaader Bane, til hvis Talsmand han en Gang havde gjort sig. Han blev den romantiske Skoles Grundlægger og var fuldstændig rustet til denne Gerning, han, hvem hans Broder spørgende kaldte «den guddommelig Skolemester» eller «Universets Skolemester».

Friedrich Schlegel var den uroligere Aand, den ægte Sektstifter: han vilde sit hele Liv igennem, som han siger i et Brev, «ikke blot prædike og ivre som Luther, men ogsaa som Muhammed ventenserobrende underlægge sig Aandernes Rige med Ordets lidsværd». Det skortede ham hverken paa Drift til at begynde eller paa saa kolossale Planer, at Muligheden til deres Virkeliggørelse stod i et skrigende Misforhold til hans Evner. Evigt vaklende, uden Holdning og Midtpunkt, de hundrede Brudstykkers Mand, men rig paa frugtbare som paa forbløffende Indfald og spidse Aandrigheder var han altid udsat for Fristelsen til at ville bringe Modstanderne til Taushed ved hemmelighedsfulde Kunstord og altid udsat for Fald ned i det Flove og Meningsløse. Langt mere træffende, end Nogen anede, sagde Novalis i et Brev til ham: «Kongen af Thule, kære Schlegel, var din Stamfader, du er i Familie med Undergangen.» Som Kritiker var han lidenskabeligere, mindre upartisk end Wilhelm, som Digter har han kun en eller to Gange i sit Liv truffet Naturtonen og han styrtede i sin *Alarcos* ned i en Afgrund af Ynkværdighed, i hvilken Broderen med sin fine Sans og sin strenge Korrekthed aldrig havde kunnet synke. Den ældre Broder havde givet den yngre den literære Indvielse, den yngre drev den ældre fremad, men han fordærvede ved sin Uelskværdighed dennes Forhold til Schiller, ja tilsidst endog det Wilhelm saa dyrebare og saa længe opretholdte Forhold til Goethe.

Foreløbigt lod Wilhelm nu Oversættelsen af Shakespeare ligge og kastede sig over de sydlige Landes Digtere. Han forsøgte sig i alle Retninger, oversatte Brudstykker af Homer, græske Elegikere, Lyrikere, Dramatikere, Idyldigtere, næsten alle de latinske Digtere, desuden Italicnere, Spaniere, Portugisere, senere endog indisk Poesi, for at gøre Tysklands Sprog til et Panteon for det Guddommelige i alle Tungemaal. Længst dvælede han ved Dante, dog uden at være i Besiddelse af det Herredømme over Formen, som udkrævedes; han rimede i hver Terzin kun to Linjer, saa